

sig til, i Virkeligheden er vaklende, men ogsaa for det Lovforslags Vedkommende, som vi her behandler.

Fra mit Partis Side har vi jo meget ringe Tillid til dette Lovforslag, vi har erklæret os villige til at forhandle om det, fordi vi meget nødig paa Forhaand vil indtage en afvisende Holdning, men vi har ganske vist hidtil set paa dette Lovforslag paa samme Maade som — saaledes som det udtales i Bemærkningerne til Lovforslaget — Industriens Kriseværnsudvalg, om hvis Stilling hertil det hedder: „Fra Kriseværnsudvalgets Side er der herved lagt Vægt paa, at Ordningen er at betragte som et Led i Foranstaltninger, der her kan komme i Betragtning“. Man har altsaa fra dette Kriseværnsudvalgs Side kun givet sin Tilslutning til Lovforslaget ud fra den bestemte Forudsætning, at man her stod overfor et Led i en Række Foranstaltninger. Det er selvfølgelig ogsaa af afgørende Betydning for os, hvorledes dette Lovforslag i den Henseende er stillet, og derfor maa jeg bede den højtærede Erhvervsminister og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard om, inden denne Forhandling slutter, at faa klarert deres Stilling i saa Henseende, thi Uklarhed paa dette Punkt vil kunne blive skæbnesvangr.

Knud Kristensen: Den højtærede Erhvervsminister har gentagne Gange opholdt sig ved en, som han mente, Inkonsekvens fra Venstres Side, nemlig den, at vi ikke vilde gaa med til det her foreliggende Lovforslag, altsaa til en Tilskudsordning i ret stor Udstrækning, men vi vilde opretholde det Tilskud, som bestod i Henhold til den gældende Husdyrlov. Hvis dette er en Inkonsekvens at gaa med i det ene Tilfælde og ikke i det andet, saa gør Regeringen sig jo skyldig i akkurat den samme Inkonsekvens, thi den vil have Tilskuddet nedsat i det ene Tilfælde og forhøjet i det andet — det er vel maaske en endnu større Inkonsekvens (*Erhvervsministeren* [Stau-ning]: Det er konsekvent!). Naa, skal det være konsekvent? Det vil altsaa sige, at en bestemt Handling, naar den foretages af Socialdemokraterne og Regeringen, er konsekvent, men naar den foretages af deres politiske Modstandere, er den inkonsekvent. Det er altsaa den Logik, som hører hjem-

me i Regeringspartiet, og særlig da paa højeste Sted. Det er jo, som det ærede Medlem Hr. Dahlgaard gør opmærksom paa, slet ikke det, der er det afgørende. Det afgørende er, om disse Tilskud er samfundsmæssigt gavnlige, eller de ikke er det. Jeg gjorde i min første Tale opmærksom paa, at den høje Regering har langt større Tilbøjelighed til at gaa med til Tilskud, der ydes efter Trangsprincippet, hvor der altsaa er Tale om et samfundøkonomisk Offer, end naar der er Tale om at yde Tilskud til et samfundsmæssigt godt Formaal: at gøre et Erhverv mere konkurrencedygtigt, hvad der i Virkeligheden samfundsmæssig set betyder en Gevinst i Modsetning til det andet Tilfælde, hvor der vilde blive Tab, maaske et nødvendigt Tab, men dog et Tab.

Saa sagde den højtærede Erhvervsminister ogsaa, at de Bevillinger, man ønskede til Landbruget, ikke skaffede mere Arbejde. Det er ganske urigtigt. De skaffer det ikke i Øjeblikket, men at man ved at give et Erhverv noget gør det dygtigere, mere konkurrencedygtigt, saa det kan frembringe flere og bedre Varer, er i høj Grad noget, der skaffer Arbejde i det lange Løb. Derfor var det ogsaa, jeg pegede paa, at vi, hvis Industrien var mødt med et Forslag, som den mente kunde skaffe mere Arbejde ved at gøre Industrien mere konkurrencedygtig, kunde tage det op til Overvejelse, og jeg er vis paa, at mit Parti vilde tage det op til meget velvillig Overvejelse og Behandling.

Den højtærede Erhvervsminister udtalte overfor en Bemærkning af min Partifælle det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, at man ikke kunde trodse Udviklingen: det lille Haandværk var inde i Konkurrencen med Storindustrien; kunde det ikke staa sig, maatte det gaa ud, man kunde ikke trodse Udviklingen. Det er i og for sig rigtigt, men hvad er det, den høje Regering vil gøre her? Den vil trodse den økonomiske Udvikling, Kronestigningen medfører. Den vil modsætte sig den Nedsættelse af Lønninger for personlig Ydelse, personligt Arbejde, som Kronestigningen netop kræver. Man vil trodse den økonomiske Lov, som siger, at det organiserede Arbejde eller anden personlig Tjeneste ikke kan faa mere Løn end den, som Produktionen kan afkaste.